

ת"פ 23975/10/10 - מדינת ישראל נגד נוסו שלמייב

בית משפט השלום באילת

30 נובמבר 2016

ת"פ 23975-10-10 מדינת ישראל נ' שלמייב

בפני כב' השופט יוסי טופף
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שחר עידן
שלוחת תביעות אילת

נגד
הנאשם:

נוסו שלמייב ע"י ב"כ עו"ד נמרוד אבירם
סנגוריה ציבורית

גזר דין

האישום וההרשעה

1. ביום 8.7.2013 הורשע הנאשם, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

ברקעו של כתב האישום, הרשעת הנאשם בבית המשפט לתעבורה באילת במסגרת פ"ל 4/02, בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה, נהיגה ללא ביטוח ונהיגה בזמן פסילה. בתאריך 07.07.2003 גזר בית המשפט לתעבורה באילת (כב' השופט שטיין) על הנאשם עונש של מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים, הפעלת מאסר על תנאי בן 9 חודשים אשר ירוצה בחופף למאסר שנגזר עליו, מאסר על תנאי למשך 6 חודשים ופסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים (להלן: "**ההוראה החוקית**"). לבקשת הנאשם, עוכב גזר הדין למשך 45 ימים לצורך הגשת ערעור. ביום 25.2.2004 דחה בית המשפט המחוזי בבאר שבע את ערעורו של הנאשם (ע"פ 7301/03). דא עקא, הנאשם לא התייצב לריצוי עונשו על אף שלא ניתנה החלטה נוספת לעיכוב ביצוע גזר הדין. בחודש ספטמבר 2010, נעצר הנאשם והושם במאסר.

כתב האישום שלפניי ייחס לנאשם עבירה של הפרת הוראה חוקית, היות והנאשם לא התייצב לריצוי עונשו, כפי שגזר עליו בית המשפט לתעבורה באילת, לאחר שתמה תקופת עיכוב הביצוע ואף לא לאחר שניתן פסק הדין בבית המשפט שלערעור.

לאחר שמיעת הראיות וטיעוני הצדדים, מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו, מהנימוקים

טענות הצדדים לעונש

2. ב"כ המאשימה, עו"ד שחר עידן, טען למתחם ענישה שבין של"צ ומאסר על תנאי לבין 8 חודשי מאסר בפועל. התובע טען כי בנסיבותיו של הנאשם יש להשית עליו עונש המצוי ברף הגבוה של המתחם הנטען, כך שיכלול מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, מאסר על תנאי, קנס והתחייבות.

התובע עמד על חומרת ההפרה של הנאשם, אשר נמשכה שנים רבות במהלכן התחמק הנאשם מלרצות את העונש שגזרו עליו הערכאות השיפוטיות. נטען כי יש לתן משקל לאינטרס הציבורי ולערכים החברתיים של כיבוד החלטות שיפוטיות בהם פגע הנאשם. נטען כי הנאשם הפר את אימון בית המשפט שניתן לו שעה שעוכב עונשו, אך הנאשם עשה דין לעצמו ולא התייצב לריצוי העונש עד שנתפס בדרך המקרה על ידי המשטרה. התובע טען כי אין בתקופת הזמן שחלפה מאז ביצוע העבירה כדי להקהות מחומרתם, אלא למעשה תקופת הזמן הממושכת צריכה לשמש לגנותו של הנאשם אשר חמק זמן כה ממושך מריצוי עונשו.

התובע הפנה לתסקיר שירות המבחן והדגיש כי הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו, והוסיף וטען כי במהלך ניהול ההליך דנא הועלו מטעם הנאשם טיעוני סרק שנדחו בעבר.

3. ב"כ הנאשם, עו"ד נמרוד אבירם, טען למתחם ענישה של מאסר על תנאי עד למאסר קצר שירוצה בעבודות שירות.

הסנגור אישר כי הנאשם לא התייצב לריצוי עונשו, כפי שנגזר עליו בזמנו, אך טען כי החלטת בית המשפט לתעבורה באשר לעיכוב הביצוע לקתה בחוסר בהירות ואף פסק הדין שלערעור ניתן בהעדר הנאשם ומכאן טען לחוסר בהירות נוספת. נטען כי הנאשם לא הסתתר ולא ברח, אלא ביצע מחדל. הסנגור ציין כי במהלך התקופה מאז גזר הדין ועד שנאסר הנאשם, הוא בא במגע עם המשטרה, כך שלא מדובר בעבריין נמלט. צוין כי הנאשם ריצה לבסוף את מלוא תקופת מאסרו, ובשל ההליך דנן לא שוחרר שחרור מוקדם, ובכך יש מן הענישה. הסנגור הפנה לפסיקה רלוונטית ותסקיר שירות המבחן. צוין כי הנאשם לא שב לנהוג מאז ניתן גזר הדין והוא מסייע לפרנסת אמו.

בסופו של דבר, ביקש הסנגור להסתפק במאסר על תנאי וככל שיושת עונש מאסר בפועל, שעונש זה ירוצה בדרך של ביצוע עבודות שירות.

4. הנאשם התנצל על מעשיו, וביקש שיטילו עליו מאסר על תנאי וקנס, אך לא מאסר בפועל.

5. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. תחילה, אקבע את מתחם הענישה ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם. לאחר מכן, אקבע את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבותיו, בצורך בהרתעתו ואחרים כמותו, ובכלל זה אבחון האם ראוי כי העונש יחרוג ממתחם הענישה (ע"פ 2918/13 **דבס נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 18.7.2013); ע"פ 1903/13 **עיאשה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.7.2013); ע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.6.2013)).

קביעת מתחם העונש ההולם

6. מתחם הענישה ההולם יקבע בהתאם לעקרונות ההלימה, כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. לצורך כך אביא בחשבון את הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם; נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, מידת אשמו של הנאשם ומדיניות הענישה הנוהגת (ע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.8.2013)).

7. **הערכים החברתיים** אשר נפגעו בביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית הם הגנה על שלטון החוק, שמירה על הסדר הציבורי, כיבוד החוק ומערכת המשפט. עבירת הפרת הוראה חוקית הינה עבירה מסוג עוון, שלצדה עונש מרבי של שנתיים מאסר. בכל חברה נאורה קיימת חשיבות גדולה לערכי קיום וכיבוד החלטות וצווים הניתנים על ידי רשות מוסמכת. הטעם העומד בבסיס הוראה חוקית, הינו שמירה על שלטון החוק והסדר הציבורי, אכיפתו, וכן הגנה על הציבור מפני אלה המפרים אותו ועלולים להביא במעשיהם לפגיעה בסדר הציבורי.

8. **מידת הפגיעה** בערכים החברתיים המפורטים במקרה על ידי הנאשם הינה ברף גבוה, כפי העולה מקביעותי בהכרעת הדין. הנאשם חמק באופן שיטתי במשך שנים רבות מלמלא אחר הוראות הערכאות השיפוטיות שגזרו את דינו וביקש בדרכו להשתמט מריצוי עונשו. דומה כי לולא נתפס הנאשם על ידי משטרת ישראל, במסגרת נסיבות אחרות, הוא לא היה מתייצב לעולם לריצוי עונשו. הנאשם הפגין זלזול כלפי מערכת המשפט ולא נשמעו סיבות המשמשות לזכותו, אשר גרמו לו לבצע את המעשה בגינו הועמד לדין. לא נשמעה טענה לעניין מצוקה כלשהיא או קרבה לסייג לאחריות פלילית.

9. **מדיניות הענישה הנוהגת** בעבירות של הפרת הוראה חוקית, מעלה כי הוטלו עונשים שבין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל לתקופה קצרה, בהתאם לתכלית ההוראה החוקית שהופרה, שכן אין דינה של הפרת הוראה להפקדת ערבות, כדינה של הוראה שנועדה להגן על חיי אדם. כך למשל:

א. בע"פ (מח' ב"ש) 17568-06-13 **ח'אלד חרובי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 16.9.2013) נדחה ערעור של נאשם, שהורשע לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירות של פגיעה כשהעברין מזוין והפרת הוראה חוקית, בכך שהפר תנאי שחרור שהוטלו עליו במסגרת הליך המעצר. **בערכאה הדינית נקבע**

מתחם ענישה הולם לעבירת הפרת ההוראה החוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין שבין מאסר מותנה לבין 3 חודשי מאסר בפועל וקנס. ערכאת הערעור לא התערבה במתחם שנקבע. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו בגין שתי העבירות, 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסרים מותנים והתחייבויות.

ב. בעפ"ג (מח' מר') 568-09-10 **סימון ביטון נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 10.11.2010) התקבל בהסכמה ערעור של נאשם, אשר הורשע על יסוד הודאתו בביצוע עבירות של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין והחזקת סמים לצריכה עצמית. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **6 חודשי מאסר בפועל** לצד הפעלת מאסר מותנה חלקו במצטבר ומאסר מותנה.

ג. בת"פ 8150-08 (מח' ב"ש) **מ.י. פרקליטות מחוז הדרום-אזרחי נ' ב'** (ניתן ביום 16.6.2011) הורשעה נאשמת בעבירה של הפרת הוראה חוקית, הנוגעת להפרת החלטת בית המשפט העליון, שהורתה לנאשמת להשיב לאלתר את בנה הקטין לרשות אביו. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשמת 12 חודשי מאסר בפועל ו-6 חודשי מאסר על תנאי. בית המשפט העליון דחה את ערעורה של הנאשמת בעניין זה (ע"פ 5463/11 פלונית נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 26.2.2013)).

ד. בת"פ (רמ') 2196-11-11 **מדינת ישראל נ' הרצל ספיאשווילי** (ניתן ביום 23.2.2015) הורשע נאשם על יסוד הודאתו בשלושה כתבי אישום, כשבאחד מהם יוחסה לו עבירה של הפרת הוראה חוקית, בכך ששהה מחוץ למעצר הבית ללא פיקוח. נקבע **מתחם ענישה הולם לעבירת הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין שבין מאסר מותנה לבין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות.** על הנאשם, ללא עבר פלילי, הוטלו בשל ביצוע עבירה זו ועבירות אלימות אחרות 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסרים מותנים ופיצוי.

ה. בת"פ (י-ם) 1461-08-12 **מדינת ישראל נ' סאמר מחמד** (ניתן ביום 21.2.2013) הורשע נאשם על יסוד הודאתו, בביצוע עבירות של הפרת הוראה חוקית והדחה בחקירה, בכך שלאחר ששוחרר במסגרת עסקת חילופי שבויים מעונש מאסר של 26 שנים בשל פיגועי ירי לעבר כלי רכב ישראליים, הפר את תנאי השחרור האוסר עליו להיכנס לאזור יהודה ושומרון וביקש מחברו שלא יאמר לשוטרים ששהה באזור שכניסתו נאסרה. נקבע **מתחם ענישה הולם לעבירת הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין שבין מאסר מותנה למספר חודשי מאסר בפועל.** על הנאשם, בעל עבר פלילי בטחוני מכביד, הוטלו **8 חודשי מאסר בפועל** ומאסר מותנה.

ו. בת"פ (אש') 54553-02-11 **מדינת ישראל נ' בן שימול** (ניתן ביום 11.10.2012) הורשע נאשם על יסוד הודאתו בביצוע עבירת הפרת הוראה חוקית, בכך שהפר צו של בית המשפט לענייני משפחה, והתקשר לבת זוגו לשעבר כדי לדרוש בשלום ילדם. נקבע **מתחם ענישה הולם לעבירת הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין שבין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר בפועל.** על הנאשם, שבעברו פסק דין ללא הרשעה, הוטלו מאסר מותנה והתחייבות.

ז. בת"פ (ת"א) 1903/09 מ.י. **מדור תביעות פלילי ת"א נ' משה ביטון** (ניתן ביום 21.2.2010) הורשע נאשם על יסוד הודאתו, בביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, בכך שבניגוד להוראת בית המשפט, שהה מחוץ לביתו ללא מפקח. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו 3 חודשי מאסר על תנאי וקנס כספי בסך ₪1,500.

ח. בת"פ (אשד') 1855/09 מ.י. **תביעות לכיש-שלוחת אשדוד נ' פולונוב** (ניתן ביום 18.2.2010) הורשע נאשם על יסוד הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירת הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, בכך שדרש מאשתו להשיב לו מתנה חרף צו שיפוטי שאסר עליו להימצא עמה בקשר. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו 3 חודשי מאסר על תנאי והתחייבות.

ט. בת"פ (עכ') 2449/07 מ.י. **לשכת תביעות גליל - משטרת ישראל נ' ראמה יחיה** (ניתן ביום 15.2.2010) הורשע נאשם על יסוד הודאתו, בעבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטל 3 חודשי מאסר על תנאי.

י. בת"פ (ת"א) 14460-08-09 **מדינת ישראל נ' מנחם בללי** (ניתן ביום 4.2.2010) הורשע נאשם על יסוד הודאתו, בעבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, בכך שנכנס לפרדס על אף שהדבר נאסר עליו. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו 5 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך ₪1,200.

10. בהתחשב בכל הנאמר עד כה, ובשים לב לעקרון ההלימה, סבורני כי מתחם העונש ההולם בגין האירוע המתואר בכתב האישום נע בין מאסר מותנה (לצד עבודות לתועלת הציבור) לבין 8 חודשי מאסר בפועל, בצירוף מאסר מותנה וענישה כלכלית.

האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחמי הענישה

11. משנקבע מתחם הענישה, על בית המשפט לבחון האם ראוי לחרוג ממנו לקולא בשל שיקולי שיקום (סעיף 40 לחוק העונשין); או לחומרה בשל הצורך להגנה על שלום הציבור (סעיף 40 לחוק העונשין). בענייננו, לא מצאתי הצדקה לחרוג ממתחם העונש ההולם, כפי קביעתי, בשל שיקולי שיקום. הנאשם לא קיבל אחריות על מעשיו ודחה הצעת שירות המבחן להשתלב במסגרת טיפולית לבחינת התנהלותו. בה בעת, אינני סבור שהנאשם מהווה סיכון לשלום הציבור, באופן המצדיק חציית רף מתחם הענישה לחומרה.

אי-לכך, מכלול השיקולים, לרבות שיקולי הרתעת הנאשם ואחרים כמותו מפני ביצוע עבירות נוספות, ינחוני בקביעת העונש המתאים לנאשם בגדרי מתחם הענישה (ר' סע' 40 ו-40 לחוק העונשין).

12. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשע הנאשם, יש לקבוע את העונש המתאים לנאשם. בגזירת העונש המתאים לנאשם שמלפניי וכמצוות סעיף 40 לא לחוק העונשין, יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות, אשר אינן קשורות בביצוע העבירות. נסיבות אלה נלמדות, בין היתר בענייננו, מטיעוני הסנגור לעונש, מתסקיר שירות המבחן, מרישומי הפלילי של הנאשם ומדבריו לבית המשפט. בדרך זו חידד תיקון מס' 113 לחוק העונשין את הצורך בהמשך נקיטת שיטת ענישה אינדיווידואלית, הבוחנת נסיבותיו של כל מקרה ואדם המובא לדין (ע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170; ע"פ 5106/99 **אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 350; רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.5.2009)).

13. הנאשם, יליד 1977, גרוש וללא ילדים. הנאשם הורשע בעברו, מלבד עבירות תעבורה, גם בעבירות של החזקה ושימוש בסמים לצריכה עצמית (מס' מופעים), גניבה והיעדרות משירות צבאי. הנאשם ריצה פעמיים עונש של מאסר בפועל.

14. בתאריך 5.1.2014 הוגש תסקיר בעניינו של הנאשם, במסגרתו סקר שירות המבחן את קורות חייו של הנאשם ומשפחתו, אך בשל צנעת הפרט אמנע מלפרט מעבר לנדרש. הנאשם שיתף את שירות המבחן כי ברקעו שימוש בסמים, אך לדבריו נמנע משימוש בסם הקנאביס מזה כ-4-3 שנים. עם זאת, צוין בתסקיר כי הנאשם התקשה להסביר את מעורבותו בתחום הסמים בשנת 2012. הנאשם נדרש להתייחס לעבירות נשוא ההליך דנא והתקשה לקחת אחריות ולבחון דפוסי התנהלותו. נמסר כי הנאשם נקט בגישה מצמצמת והשליך האחריות למעשיו על גורמים חיצוניים, כדוגמת גורמי סמכות וחוק והרושם שהותיר שאין הוא מבין את חומרת התנהלותו. שירות המבחן הציע לנאשם להשתלב בהליך טיפולי במסגרת השירות לצורך העמקת התבוננות בדפוסי התנהלותו למול גורמי סמכות וחוק, אך הנאשם שלל בנחרצות כל צורך בכך. שירות המבחן התרשם כי הנאשם אינו מודע להתנהלותו ולמצבו.

צוין כי גם בהתנהלות הנאשם עם שירות המבחן הוא התקשה להתארגן והביע עמדות אנטי ממסדיות וקושי לשתף פעולה עם גורמי סמכות וחוק. צוין כי הנאשם נעדר מפגישות שנקבעו לו בשירות המבחן על אף שנשלחו לו הזמנות בדואר, וניסיונות ליצור עמו קשר טלפוני לא נענו. גם לפגישות אליהן הגיע הנאשם, הוא התייצב באיחור והרושם שהותיר אצל קצינת המבחן כמי שמתקשה לקחת אחריות על התנהלותו. שירות המבחן ציין כי מדובר באדם בעל קווי אישיות אנטי-סוציאליים; בעל קשיי תפקוד והסתגלות, סובל מהעדר תחושת שייכות למסגרות בחייו; נעדר התייצבות תעסוקתית; קיים חשש לגביו באשר לדפוסים התמכרותיים והוא חשוף לגורמים שליליים ולחברה בעלת דפוסים עבריינים. הנאשם נוקט במנגנוני הגנה של הכחשה שאינם מאפשרים התבוננות על דפוסי התנהלותו ובכללם נקט בגישה זו כלפי התנהלותו בעבירה נשוא הליך זה, לצד העדר תחושת אשמה וחרטה מצידו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם רואה עצמו כקורבן, השליך את האחריות על גורמים חיצוניים והוא מתקשה לרכוש אמון מגורמי סמכות, טיפול וחוק. הוא נעדר גבולות פנימיים ונראה כי הוא מתקשה להגיב גם לגבולות חיצוניים ברורים וסמכותיים. שירות המבחן הביע ספק

באשר ליעילות השתלבותו של הנאשם בהליך טיפולי ועל כן נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו. שירות המבחן המליץ להשית על הנאשם ענישה קונקרטיית על מנת שתציב בפניו גבולות חיצוניים ברורים.

15. בנסיבות אלו, סבורני כי יש להשית על נאשם ענישה מוחשית שתמחיש עבורו, ולאחרים כמותו, את חומרת מעשיו כמי שזלזל במשך שנים וחמק מביצוע העונש שהשיתו עליו בתי המשפט. לנוכח התנהלות הנאשם, הן כלפי בית המשפט והן בפגישותיו עם קצינת המבחן והתרשמות שירות המבחן אינני סבור כי ניתן להסתפק בענישה של מאסר לריצוי בעבודות שירות. התנהלות הנאשם בגינה הורשע ואי לקיחת אחריות לאחר הרשעתו הביאו אותי למסקנה כי אין הוא זכאי לאימון בית המשפט, הנדרש לשם שליחתו לביצוע עונש בדרך של עבודות שירות.

לשיתתי, ענישה בדרך של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, לצד ענישה מרתיעה, תציב עבור הנאשם גבולות ברורים ותעביר את המסר הנדרש למי שבמשך שנים רבות חמק מריצוי העונש שהוטל עליו. מצאתי כי הגמול הנדרש לנאשם, בדרך זו, ישקף את הסלידה שחשה החברה נוכח מעשיו וכן את הוקעתם הנדרשת.

לצד זאת, מצאתי להביא בכלל חשבון, במסגרת השיקולים לקולא, את נסיבות חייו של הנאשם וקשייו לשמור על יציבות תעסוקתית, כפי שהדברים באו לידי ביטוי בתסקיר שירות המבחן.

אציין כי לא מצאתי לזקוף לחובת הנאשם את ניהול המשפט, כמצוות סעיף 40א(6) לחוק העונשין. אולם, הנאשם אינו זכאי להקלה לה זכאים נאשמים אשר לוקחים אחריות למעשיהם, מביעים חרטה וחוסכים מזמנו של בית המשפט, התביעה והעדים.

16. אציין כי ההליך המשפטי נמשך מעבר לצורך בשל היעדרויות רבות של הנאשם והתחמקותו מלהתייצב לדיונים בבית המשפט, על אף שהוזהר בחובת התייצבותו. כנגד הנאשם הוצאו מספר צווי הבאה לצורך מסירת גזר הדין. התנהלות זו כשלעצמה מלמדת על זלזול מצד הנאשם כלפי ההליך המשפטי ואי הפנמת חומרת מעשיו בגינם הועמד לדין. בסופו של יום, עלה בידי בית המשפט למסור לנאשם את גזר הדין, למעלה משנתיים לאחר כתיבתו לראשונה, במהלכם הותלה ההליך, לאחר שהנאשם נעצר והובא לבית המשפט.

סוף דבר

17. מכל הנתונים והשיקולים שפירטתי לעיל, מצאתי להשית על הנאשם עונש בגין אירוע כתב האישום, כדלקמן:

- א. מאסר בפועל לתקופה של 4 חודשים ו-15 יום, אשר ימנו מיום מעצרו - 18.10.2016.
- ב. מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר יבצע עבירה נוספת בה הורשע.
- ג. קנס - קנס בסכום של 3,000 ש"ח או מאסר למשך 15 יום תחתיו; הקנס ישולם בתוך שלושה חודשים ממועד שחרור הנאשם מהמאסר. פיגור בתשלום יחייב את הנאשם בתשלום תוספת פיגורים כחוק.
- ד. התחייבות - הנאשם יחתום על התחייבות בסכום של 6,000 ₪ להימנע מלעבור במשך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה בה הורשע. היה והנאשם לא יחתום על התחייבות כאמור בתוך 7 ימים מהיום, ייאסר בגין כך למשך 50 ימים.

השב"ס יאפשר לנאשם לחתום על כתב ההתחייבות מיד בתום הדין.

18. ניתן בזאת צו להשמדה/חילוט/השבה של המוצגים, בהתאם לשיקול דעת המאשימה.

זכות ערעור לבית משפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ט חשוון תשע"ז, 30 נובמבר 2016, במעמד הצדדים.